

МИНИСТЕРСТВО

на
ПРАВОСЪДИЕТО

№ 83-02-205

15.07.1992 г.

София

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

Т У К

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 176/к.р.14/92 г.

Дата 20.08.1992 г.

По конст. дело № 14 от 1992 г.

ГОСПОДА СЪДИИ,

1. Член 6, ал. 1 от Конституцията провъзгласява равенство в свободата, достоинството и правата между хората при тяхното раждане. От правно гледище, това означава, че към този момент всички хора имат еднаква правоспособност да придобиват права и се обвързват със задължение. Това не означава, че и след това правоспособността на човека остава непроменена. След раждането в зависимост от конкретното физическо и психическо състояние и личното поведение, отделния човек може да попадне в неравносечно положение по отношение на останалите хора. Различието може да се прояви още и при конкретните правоотношения, тъй като хипотезата на правната норма определя фактите, при наличието на които възникват правата и задълженията, предвидени в нейната диспозиция. Изобилстват примери за неравенството между гражданите в законодателството на всички страни и във всички клонове на правото.

Различията в хипотезата отразяват многообразието в живота и са продиктувани от съображения с оглед преследваната цел. За да ограничи законодателния произвол в ал. 2 на чл. 6 Конституцията изброява обстоятелствата, които в никакъв случай не могат да обуславят различия в правата и задълженията.

За разлика от чл. 26 от Международния пакт за граждански и политически права и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, Конституцията изброява изчерпателно признаците, по които не може да се провежда каквато и да било дискриминация по правата и свободите, гарантирани от Конституцията и законите.

2. Разпоредбата на чл.6, ал.2 от Конституцията, забранява каквито и да било "ограничения на правата или привилегии". Възниква въпросът за кои права става дума - за публичните права и свободи, установени с Конституцията или за субективните граждански права, установени с отделни закони.

Ние считаме, че разпоредбата на чл.6, ал.2 от Конституцията се отнася само до публичните права и свободи, установени с Конституцията, а не и до други права, установени със закон. Ако се приеме, че тази разпоредба има действие по отношение на други права, това би означавало да отречем съществуването на цели раздели от Кодекса на труда, Закона за задълженията и договорите и други закони, където по различни съображения се ограничават субективни права или се предоставят предимства или привилегии на отделни групи правни субекти - граждани или юридически лица.

3. Равенството пред закона означава, че по еднакъв начин ще се прилага закона към всички лица, обхванати от хипотезиса на правната норма. Това съвсем не означава, че правната норма не може да диференцира отношението си към хората и отделни социални групи по други признаци, които не са посочени в чл.6, ал.2 от Конституцията.

4. Принципът на равенството се отнася, както до законите, включени в подзаконовите актове. Това следва от подчинеността на подзаконовия акт, който винаги трябва да се съобразява с Конституцията и законите. Щом като е прогласен принципа на равенството към закона, не може този принцип да се нарушава, когато се прилага един подзаконов акт. Нееднаквото третиране на гражданите от подзаконовия акт, в същност ще влезе в противоречие с този конституционен и основен принцип на правото.

МИНИСТЪ

